

SELMECZ.

Szépirodalmi, társadalmi, közgazdasági és tanügyi hetilap.

Hontmegyei közlöny.

Megjelen minden kedden.

Hirdetések és előfizetések **Horváth A.** kereskedéséhez, a lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez küldendők.

Hirdetések felvételnek Budapesten, Bécsben és Prágában Haasensteint és Voglert.

Előfizetési feltételek:

Helyben házhoz hordva, vagy vidékre postán küldve:
 Egész évre . . . 5 frt. — kr.
 Félévre . . . 2 frt. 50 kr.
 Negyedévre . . . 1 frt. 25 kr.
 Egyes példány ára 10 kr.

Szerkesztői iroda: Planck-féle ház.

Háromhasásos kis sor 10 kr.

Bélyegül minden ígatásért 30 kr.

Az anya hivatása a családban.

Krajtsík Somától.

A klasszikus ókor idejében majd minden házban az úgynevezett házi istenek, mint a család védői tiszteltettek. E házi mentőknek oltárokat emeltek, melyeken azoknak a termények elsejéből áldozatokat mutattak be. Ezen házi istenek az akkori népek felfogása szerint az elhalt emberek lelkei voltak, melyek haláluk után láthatlanul a földön megjelentek s a család védőivé lettek. Eltűntek a házi nentők, azok iránti tisztelet nyilvánítás megszűnt bár, de nem szűnt meg azokkal a családi tűzhely. A kor előre haladása, az újabb kori szokások, az ipar előmenetele, a tudomány újabb vívmányainak hatalma által noha felette sok változás idéztetett elő a család beléletében, mindazáltal a család eredeti jellegéből mit sem vesztett. A ház még mai napig is oly szentély, melyben létezik oltár, melyen a természet urának a szeretet mutattatik be. A hű és gyöngéd termékek, melyek egyedül hivatásuknak élnek, melyek csupán védelmeik javáért, jólétéért dobognak mind meg anyai áldozó oltár, mik mellett a családjának az áldozó papságot képviselik.

Vajha minden egyes anya hű őrzője volna a családi tűzhelynek s vajha folyton szemelőtt tartaná azt, hogy a család geniusa mindenütt felette lebeg s terjeszti ki védő szárnyait ott, hol a szeretet, egyetértés, békesség és a női erény honol! Igen

Tárcza.

Az elátkozott család.

(Beszély.)

Irta **Bihari.**

Büszke magyar! nem hallod mint kalapácsolnak számodra rablanczot a szomszédok?

Nyugot és észak elsatnyult népei vesztetre törnek. Irigyelik jó híredet, lángoló szenvedélyeidet — tündérszép leányaidat s azt a végtelen honzeretetet; mely mint az áradat mindent magával sodor az érzelmei mezéjén — — —

Nem látod amott a sötétlő égboltozaton az üstökösöt fenyegetni? — Az ég intése az — — —

Körülötted ellenség. Benn a fellázadt heloták serege!

A harci riadó, kardcsattogás, pariparobanás, ágyűdlőbörgs kedves zene volt mindig a magyar előtt — — —

Ott a messze napkeleten nyugvó ősök a csatazajra felkelnek sírjából. Szellemparipáikon vágatva rohannak az unokák segítségére — Lelkesítnek, buzdítanak — — —

Előbb kifordul a világ sarkából, semhogy az unokák irfgyesség gyönyörködjék a keleti faj bukásában — — —

Hajrá a magyar!

A gazdag ember.

Este van. Az égboltozaton ezer csillag nézi a tájat. Halvány sugaraik játszanak egymással magas fejedet reugeteg zöldjében. Egész nap nem látták már a gyönyörű vidéket — a régi ismerősöket — a szép sudár fákát.

Most leszálnak hozzájuk a fényes sugarak. Mindegyik felkeresi párját, fényesoktot nyom reményszínű leveleire. — Az erdő leányai hajtogatják fejüket, elkezdenek beszélni csendes, zörgő nyelven, melyik sugár fényesebb? melyik éltetőbb?

A zöld tengerből néha egy-egy sziklaóriás emeli fel mohlal fedett fejét. — Széleről hosszan lóg le a fűszakal. A szikla odvából bagoly néz széjjel nagy nyitott szemével — el-elkálítja magát fájdalmasan — A fűből ijedve szokik ki a tarka gyík. Kíváncsian néz körül: ki adhatta azt a rettenetes hangot?

szépen mondja Dr. Stoy, hogy a természettudomány azon időtől fogva, mióta művészi kéz segélyével görösvet nyert, egészen új, nem képzelt világot leplezett le, és nap fényre hozott oly tünneményeket, miket az ember ez előtt nem volt képes megmagyarázni. Ámde az ember belvilága már rég óta birtokában van ez előnyöknek. S mily eszköz segélyével lehetséges a gyermeki lélek ama legtitkosabb redőibe bepillantani? Ez eszköz az anyai szem.

Az anya, ki többnyire, sőt mondhatni folytonosan gyermekével él, vajmi könnyen megismeri annak ügy lelki mint testi sajátosságait. E szavak igazságát megerősíti a következő történeti tény: Bizonyos iparos segéd több év leforgása után külföldről hazájába tért vissza; útközben betér egykori barátjához, ki őt azonban nem ismerte meg. Erre találkozik ifjúkori kedvesével, kit nem csekély örömmel siet üdvözölni, jobbját nyújtá neki a változatlan hűség és szeretet jeléül. De a leány reá nem ismer. Megszomorodott szívvel folytatja útját. De ime! mankóra támaszkodva templomból jön a drága anya s éles szeme az idegenben rögtön szeretet fiára ismer.

A szegye gyermek örangyala az anya; a családi kör forrásából meríthetünk tehát egy szebb jövőt. Az anyáknál keresendő a segély, hogy a nagylelkűség, hűség, szeretet, önmegtartózkodás, egyetértés stb. iránti érzetnek e földön állandó lakhely biztosítsák. Első Napoleon egyszer egy tekintélyes és nemes lelkű hölgyhez kérdést intézett, mily módon lehetne a francia társadalmi állapotokat javítani. S mit gondol, kedves olvasó, mily feleletet nyert a csá-

Ott a hasadékokban egy szegény veréb aggódva terjeszti szárnyait fiai felett.

Az a hang — a halálmadár hangja volt!

És csakugyan egy nagy kánya szárnyát csattogtatva repkedni körül a sziklát. Nyilsebességgel leszáll. Megkapja a tarka gyíkot.

A sziklalakók azután még sokáig hallották az erős szárnyacsattogást — Közbe-közbe egy elhaló nyugóést.

Tekintsünk egy ily szikla alá. Köröskörül tisztás hely van. A csillag fény a fák és a sziklák miatt csak néha tévedez a lengő fűszálak között.

A sziklaoldalból tiszta forrásvíz permetez alá. Ezüst cseppjeivel helyrehozza a csillagok mulasztását. A kis ér sietve halad le a hegyoldallól. Egyik csep egyesül a másikkal. Az érből forrás, a forrásból patak lesz.

A völgybe leérve ágyát már szomorú fűzek veszik körül, kik kiátkozva a társaságból a magányt keresik. Olyan igénytelen fa és mégis az ember nem tudja mitől úgy a szívre hat. Azok a meggyőnyedt ágak, a hosszúkaák szürke levelek, mintha csendes, szomorú fájdalomról beszélnének. A szomorú fűzfa a fák költészete. Benné egyesülve van az erdő minden regényessége.

De kövessük tovább a patak mentét, tovább a völgyben. Egy faluhoz érünk. Alacsony viskók emelkednek fel rongyos szalmafedéllel. Tüstént kitalálhatjuk, hogy az nem lehet más, mint oláh falu. Mindegyik ház egy szobából áll. Az oláh marháit nappal vagy dologra tartja vagy legelőre küldi. Éjjel pedig csendes álmat nem háborgatja a disznó rőfögése vagy ökör bogéése. Jó barátok kis helyen is megférnek!

A falu két végén magas urház emelkedik. Nagy góthalakú ablakkal. Mindig tárt kapukkal. Mik arról tanusodnak, hogy itt a dinomdánom folyvást járja. De mielőtt még az egyik kastélyba vezetőm olvasómat meg kell mondanom, hogy mi a szép Erdély határában vagyunk, csak néhány órajárányira Moldávótól.

Atkin úr gazdag ember. Övé a szép, nagy palota a falu keleti szélén. Egy lovas szekéren jött ide kis leányával. Minden holmija elérhető volt a székelyek kezébe. Sárkányhótt bérrett ki. És most tíz év után miliomos lett. A jó oláh meg sem tudta számolni azt a végtelen kincset. Tele a pinczéje arannyal, ezüsttel.

Hol-hol nem kapta? azt nem tudta senki. Mindig zárva volt az erős tölgyfa ajtó. De mióta a leány eladót lett valami három ezretele

ereje ez, ama kipuhathatlan szent érzés az, mely minket szülőföldünkhez láncol! És bár az egész világtól elhagyatva, eltávolítva, elárulva, megcsalva mint szerencsétlenek nyugtot sehol sem leve a nagy világban szerzte ezt bolygunk védelem, öröm szerencse nélkül, mégis menhelyet, vigaszt, erőt, bizalmat, megelégedést a hű anyai szíven nem leltünk-e?

Még az is, ki az emberi nem táplálta éretyekben nem hisz többé, ki e földön jólét elérhetésében reményét veszté, kit elhagyott az emberiség iránt nyilvánítandó szeretet, anyjához siet, hogy szívseibeinek fájdalmát nyilvánítsa.

Az, ki barátja által elárultatott, ki a szerelemben s az egész világban csalódott és ki már a világ zajától távol eső, egészen elhagyott oly magános helyet keres, hol egyedül, senkitől nem háborgatva bánatának szabad kifolyást adhat, hol hangos zokogásában törhet ki, megsemmisült boldogságának sirja s elveszett gyermekori paradicsoma felett; az, ki senkit sem szeret, ki mindent, de mindent gyűlöl, ki mindenkire bosszút esküszik, ki már mindenről tán életéről is lemondott: nem közeledik-e a legnagyobb tisztelt-szeretettel anyjához? Mint értékes gyöngyök hullanak le szülőanyja kezére a fájdalom, a kétségbeesés könyei, melyek senki előtt le nem hullottak volna az egész — egész világért!

Igen, midőn éltünk napja alkonyán van már, midőn bágyadt szemünk a boldog gyermekkorunk távolban kéklő hegyeire pillant, itt élünkbe lép a megdicsőült anya alakja s annak reánk vetett kedves tekintete enyhülést ad lelkünk — s testünknek.

Hogy az ily nagy hatás mellett, milyet az anya gyermekére gyakorol, a nevelés még sem adja meg a kívánt eredményt, annak okai különfélék. A legfontosabb okoknak egyike az anyáknak a gyermek nevelés körül tapasztalt általános tudatlansága. A fontos anyai hivatás követeli, hogy a nő, ki ezen magasztos hivatás köteleit teljesíti, magát folyton tovább képezze és tökéletesítse. Azon anya, ki zajos mulatságokban keresi életörmeit, idegen kezekre bízva gyermekét, felette vét hivatása ellen; úgy szintén hibát követ el azon anya, ki soha sem lép ki a házból, folyton csak a szoba négy falát őrzi, nem törődik az e körbe tartozó világmozgalommal s tovább nem képi magát. Gondolatainak látókra napról napra szűkebb határok közé szorítatik, szellemileg törpül s mindenben hátra marad.

Az anyai hivatás feladata valóban magasztos és szép, de nehéz is egyszersmind, mert a társadalom felette nagy felelősséget követel attól; ámde ha működését igazi és tiszta szeretet kíséri, ha a tudomány fénye világítja meg utait — el nem téved. A tudomány és műveltség szükségességét, tehát az anyák is kell, hogy érezzék, és hogy ezen műveltség a családanyák körében is terjedjen másokon kívül kivált a néptanítóknak kell, hogy legyen főtevékenysége. S ha sikerül anyák részéről az iskolágy érdekeinek

támogatását megnyernünk, hogy t. i. gyermekeiket gondosan és helyesen neveljük, azon esetben nekünk is kevesebb akadályokkal kell majd küzdenünk, az iskolában könnyebben több sikerrel és eredményvel fogunk működni, az iskolalátogatás szorgalmasabb leend s a haladás nyilvánulni fog minden tekintetben.

Nincs község, melyben nem volna néhány nemesen gondolkozó, értelmes oly hölgy, ki az emberi nem javát szívén hordja: Ezekhez kell fordulni s élénk színekkel esetelni ama káros következményeket, melyek a rossz nevelés kifolyásának tekinthetők: Gondoskodni kell alkalmas könyvekről s az anyák figyelmét ezekre irányozni, melyekből könnyen elsajátíthatják azt, mit tenniük kell, hogy gyermekeiket az iskola és az élet számára kellőleg neveljék.

Fel tehát! szólj, ki szólni tudsz, az anyákhoz, hogy ébredjenek fel mély álmukból! Irj, ki írni tudsz, az anyáknak, hogy keresve, kérve tanácsot és segélyt tanuljanak, mivelődjének, magukat tovább képezzék! Munkálkodj, ki munkaképes vagy, vállvetve az anyákkal, hogy a mag, melyet a zsenge gyermekszívbe elvetnek, kikeljen, viruljon s majdan zamatos gyümölcsöt hozzon!

Levelezés.

Ipolság, april 10. 1876.

Városunk műkedvelő társulatának a megyei árvízkiárosultak javára adni szándékol színi előadása a megyéhez termében nagy és díszes közönség jelenlétében f. hó 8-án nemesak megtartott, de minden balsorsotok daczára fenyesen sikerült is. Pedig őszintén bevalljuk, hogy ismerve a műkedvelők által választott darab (Tóth Ede híres népszimfivé: „Falu rosszá”) nem egy szerepének nehéz voltát, az idő rövidségét, mely alatt a régiebb tagoknak nemesak szerepeiket betanulni, hanem még új tagokat is verbuválniok és mindenféle kisvárosias nehézségeket legyőzniök kellett: magunk is a kétkedők sorában foglaltunk helyet s csak bálmulni tudtuk azon műkedvelő szép úrhölgy hátsorságát, ki épen ezen szindarab adatását a társulat élén álló rendező nézetének ellenére — keresztülvitte s mindjárt a legnehezebb szerepet magának megtartotta. A pályadíjas színmű meséje sokkal ismertebb e lapok olvasó közönsége előtt, mintsem hogy az itt elmondanunk kellene; miért referensi tisztünk csupán műkedvelőink személyzetével kíván röviden foglalkozni, kik egytől egyig — nagytárs nélkül mondvá — többé kevésbé, de mindannyian jól betöltötték helyeiket, felfogták szerepeiket.

Finum Rózi (Axmann Olga) szép énekeivel tapsra ragadta a közönséget, még mielőtt kis gerebelyével a színpadon látható lett volna takaros borsodi paraszt menyecske ruhájában, piros kis eszmájában: Nem kevésbé tetszett Feledi Boriska (Sebe Irén) kinek drága szöveti ruhája is jelezni akarta a gazdag földműves apát, improvizált éneke pedig szinte nagy tapsokat aratott. De Bátki Teresi (Keller Ilka) is szin-

— Hallod-e Lajos? nekem nagyon gyanusnak tetszik Géza viselete — — Mit gondolsz! hátha mindent elront!

— Ah! dehogyan — szól a másik — Géza sokkal jobban, amellyet szereti hazáját. Utóvégre miért is? Heted-hét országban nemkap ily szép és gazdag leányt.

A mellék terem ajtaja feltárult. A gróf jött ki rajta nagy síelve. Odalépett Amáliához:

— Isten önnel kisasszony! Felejtsem el engem. Sokkal inkább tisztelen és becsülöm kegyedet sem hogy szerencsétlenné tudnám tenni. Isten önnel! — Azzal nem várva feleletet kifelé sietett. Az ajtóban találta egyik barátját:

— Ugyan mit műveltet megint?

— Nem lehetett másképp! — ezzel elrohant.

Ekkor lépett be ismét Atkin úr nagy ezüst-gyertyatartóval kezében. Mintha a teremben sötétség lenne! — Arca nyugodt volt, mint mindig. Csak mintha homlokán a barázdák megszorodtak volna. Mikor látta leányát egy oszlophoz támaszkodni — halott halvány arcán végig szárguldozni a kétségbeesés kísértetét — izgalom nélküli hangon így szóltott:

— Leányom! térj magadhoz!

Azután letette a nagy ezüst-gyertyatartót egy mellette álló kis márványasztalra s a teremben szertehangzott kemény érces szava:

— Kedves barátim! — földjeim! Ne hagyjátok magokatok zavarni ez eset által. Leányom hamar kiheverí baját. Főczélom volt ez estélyen felrészni benneteket azon álomból, melybe vétünkön hízótt szarukok ringattak az ámitás bölcsőjében. Mit késetek románok? Mit késetek ti talpnyaló kutyái azon népnek, mely keletről csak lánczót és korbácsot hozott nektek? (A magyar urak kezdett elhagyni a termet). Melynek szája soha egy jó szót nem mondott nektek. Gyűlöletes ajkának szegvény, gyalázat terem számotokra. És ti türiitek, hogy az a láb, mely földetek jár, mely befurakodott házatokba, az rugdaljon meg benneteket? Türiitek, hogy a száj, melyet a ti kezetek töm kenyérről, az szídjon meg benneteket?

Románok ébredjétek!

Ha gyávák voltokt is, ha gondatlanul aludtatok is a szolgátság ölében, mint az öleb alszik úrnője kebelén — —

Ébredjétek fel!

Ugassatok legalább. Azt a kezet, mely simogatni akar, harapjátok meg. Bocssátok a sebebe gonosz mérget. Hadd száradjon el keze tövestől. Ne tudja felemelni, mikor a kis megvetett öleb a képébe mászik.

Tépjétek szét az a fejet, melyben kárhazotot főznek számotokra — — Románok tekintetek szét! — — Köröskörül a hegyeken lobognak már az őrüttek, miket testvéreitek gyújtottak a honszeretet lángjával. A szomszéd hegyek viszhangoznak testvéreitek diadalordításától. Csak a ti hegyetek nem lobog még a szabadság tűze. Vagy kialudt már szívetekből a honszeretet utolsó szikrája is? Nem tudtok gyújtani vele?

Csak a ti hegyetek nem hangzik még a diadalordítás. Anyira hozzácsokott már torkotok a szolgálhatáshoz, hogy elfeledtet ordítani? Románok ébredjétek!

Irtóztató taps vihar töltötte be a termet. Csak Amália állott nyugodtan. De mikor elesenedült egy kicsit a zaj, ő kezdett szólni:

— Románok! mindegyiknek közületet ellensége a magyar. Mind-e egyiknek van panasznolni valója elég. De mindnyájatok között mégis én vagyok legnagyobb ellene. Magyar tépte ki gaz kezével szíveimből a legszéd virágot — a szerelmet. Hegyébe a gyűlölet fíját üttem és azt, Istenemre mondom, nincs földi lény, kiki bírni szaktani. Holtom után is, ha rothadt testemet férgek rágnák enyészet fogaikkal. A gyűlölet fíjának magvából egy növény fog hajtani, mely áttöri fölöttem a földtakarót. Ott kívül pedig oly mérgezőt fogszeret testenyésztani. A körül lakó szaruk nőp mind rít dőghalállal vesz el. Az én gyűlölet románok a sironult is terjed. Magyart szerettem — elismerem vétkeimet. De magyar csalt meg. Mikor már mennyasszony voltam, akkor hagyott itt a világ csufjára. De esküszöm, hogy boszúm lángja nem alszik el, míg lesz magyar csont, mi benne recesgen. Levetem magamról asszonyi ruhámat. Férfi leszek, mint ti. Csak hogy sokkal vérengzőbb, sokkal kegyetlenebb. Hogy pedig semmi jele sem legyen leányi voltomnak — — nézzetek ide — azzal fogta hosszú szőke haját; odatartotta a gyertya tűzéhez úgy, hogy az egy pillanat alatt lángot vetett: A többiek oda akartak rohanni — — Ne bántások — egy kicsit feljebb emelte hajzatát, hogy ruhája meg ne gyuladjon és hagyta recsegní, perczegni, azt az árvalány színi haját, melynek szépségét ezer meg ezer dőlnő irigyelte volna. Az atya ott állott mozdulatlanul a többiekkel. Nézték azt az izgalmaz arcot, melyre piros fényt vetett az égő hajzat s a vadul szikrázó szemek, melynek sötét kékjében, mintha villám: cizkánna szerteszt — — Ugy nézett ki, mint egy bukott angyal, ki erővel rohan a pokolba.

(Folytatás köv.)

tén jól betölteni sietett a szindarab harmadik nagy szerepét s természetes játékaival méltólag sorakozott társnőéhez s egyforma mértékben járult annak sikeréhez. A kisebb nőszereplők (Alberger Irma, Palkovics Máltsi és Vidák Irén) magától érthetőleg csak mint tüzzel pattant szép menyecskék vetélkedhettek ezuttal a már nevezett nagyobb szereplőkkel s bizonyára még Schrecker albumában is méltó helyet foglalhattak volna.

De már térjünk a férfi szereplőkre is, kik közül különösen feltűntek s általános tetszésben részesültek Herczeg Vincze, ki Gündör Sándort személyesíté s erős csengő hangjával nem egyszer tapsokat aratott; Lieszköszky Vidor, ki új tag létere úgy szólván minden próbatartás nélkül oda állt a színpadra s Feledi Gáspár földesurat élethűn mutatta be a közönségnek; Veszlák Ferencz pedig mint gonosz bakter folytonosan, a mennyiszor megjelent derült kedvre hangola azt: Totovics Kálmán csinos Lajos volt s első fellépére is elég otthonosnak találta magát a színpadon. Heidenreich József épen két szerepet vitt, de nehéz lenne elhatározni: melyikét adta jobban és hircbben: a részeges kántortanító-e avagy a „Makkhetes“ korszmárost? Mészáros Lajos és Jakóby József urakat valóságos csigányoknak nézte és hitte a közönség nemcsak a hűnél hibébe csigány-costumejök, de legott tanusított zenélési tehetségök miatt is. — Mindezekon kívül még köllög felelték meg kisebb szerepeiknek: Szulovszky Aurél, mint megyei csendbiztos, Kádár Gyula mint gazda ember, Bedros Pál, mint szőlőpásztor, Göbel Lajos, mint béres és a színpadon jelzett öreg paraszt N. N. úr, kiben a megye öreg főjegyzője s az előadott darab rendezője bukkant elő, ámhátr még korához képest elég fekete hajjal, mely — egyik néző szomszédom ötlete szerint — a sok ifju haj szemlése miatt még a puder alatt sem tudott megfehéredni!

A közönség a szereplők nagyobb részét tapsok vagy virágokkal jutalmazá ugyan, de nem oly mélyben, mint a milyben részünkör vőlünk kitüntetendőknek egyáltalában a műkedvelő, különösen műkedvelőket még azon esetben is, ha netalán ezeknek egyike vagy másika gyengébben felelne meg szívessegből, jótékonyági célból felvállalt szerepének. A mi udvariaságunkról fogalmunk szerint igenis és méltán kívánható, hogy a közönség első megjelenésekor tapssal, tetszés jeleivel jutalmazzon minden kivételt nélkül minden műkedvelőnőt már csak azért is, hogy az ő mulattatására fülöpött. Aztán az is eszébe juthatna a közönség minden szebb és nemesb íránt közönsős részének, hogy nálánál mennyivel többit áldoz anyagilag is egy fellépő műkedvelőnő, p. o. hogy egyebet ne említsünk csak toillettéjére! Ehez a szerep betanulása, a próbák stb. mennyi idővesztegetésébe kerül? Tehát mindennek méltó és olcsó elismerése egy kis udvarias taps szokott lenni és illő, hogy legyen mindenki íránt, mindenki részéről. Egészen más aztán, ha valamelyike a műkedvelőknek művésziileg is játszik: az ilyet külön kihívásokkal szokás kitüntetni s ez rendén van a nélkül, hogy a kevésbé jártas műkedvelőknek joguk lenne ezért nehezeltetni.

Végre dicsekérelt kell említenünk B o k k e l e n jelenleg városunkban időző festő urat, kik a „Falu rosszához“ szükségelt díszleteket igen csinosan és jutányos áron sziveskedtek előállítani. A tiszta jövedelem a mint hallottuk közel száz forint tesz, jóllehet izraelita polgártársaink nagy ünnepjök miatt nem vehettek részt az előadáson s már ez egy körülmény is megkivánná, hogy tisztelt műkedvelőink az általuk sikerülten bemutatott, a magyar népéletet s a romlottán hitt nép embere romlatlan szívének költészetét hiven feltüntető híres színművet még egyszer ismételni sziveskednének, előre táplálván részünkről még azon reményt is, hogy ezuttal Gündör Sándor pisztolya is el fog sünni!

A színelőadást egy kis bőjti rögtönzött tánc követte, mely derült kedélyvel éjtélget tartott s beillet volna egy kis „jelmez“ bálnak is, miután abban műkedvelő úrhölgyeink is ruhát nem cserélve vettek részt, mi hátrányukra csakugyan nem szolgált.

—y.

Különfélék.

Az országos árvízkarosultak javára adakozott:

A selmeczvárosi házépítész 25 frt, az I. negyed lakosai 74 frt 60 kr., a II. negyed 47 frt 30 kr., a III. negyed 229 frt 6 kr., a IV. negyed 53 frt 70 kr., a bakai utca lakosai I frt 40 kr., felső Fuchsloch 55 kr., Steffultó 15 frt 74 kr., a hodrusi r. k. egyház hívei 15 frt, a hodrusi ev. egyház hívei 9 frt. 10 kr., a selmeczi r. k. főgyűmnasium 30 frt 31 kr., az ev. lyceum 30 frt 50 kr., a r. k. 4. népiskola 5 frt, a takarékpénztár egylete 100 frt, a tak. pénzt. igazgató 10 frt, aligazgató 10 frt, két tisztviselő 3 frt, népkán 25 frt, régi casinó egylet 20 frt, polgári casinó 15 frt 10 kr., önk. tüzeltő egylet 5 frt, a m. k. ügyesség személyzete 11 frt 6 kr., belabányai házi pénztár 5 frt, belabányai magánzók 32 frt 5 kr., egy nászlakoma alkalmával Székláncn összegyűlt 8 frt 17 $\frac{1}{10}$ kr., a selmeczi kalmárségedek testülete 16 frt, Neugebauer Antal búvész előadásából 6 frt 20. Összesen 805 frt 84 $\frac{1}{10}$ kr. Bernhard Adolf gyűjtő bizottság pénztárnok, Szentinger bizottsági elnök, Szlamka József bizottsági jegyző.

— A május 6-iki táncvizsgálatra a meghívók múlt héten kúldettek szét, mi igen nagy tarlatán fogyasztást idézett elő.

— A „Selmecz“ 16-ik számában „ruhát a szegényeknek“ czim alatt tett felhívásnak azon eredménye lett, hogy eddig is már 12 cso-

mag ruha várja a szíves gyűjtő lakásán utnak indítását. — A csomagok f. hó 28-án küldetnek el s így remélhető, hogy még több fognak adakozni. — Az adakozók nevelt a kuv. számban küldendjük.

— F. hó 19-én épp oly kedélyes mint szép társaság gyűlt össze a fortunában, hogy Scholtz tancosur ér kedves nejének nevenapján egy jót mulatva mondja el jó kívánatait. A házi asszonyon és Lander Irén kisasszonyon kívül a fényesen feldíszített táncteremben ott láttuk még Pöschl Ede igazgató urat családjával, Farbak és Kerpell tanácsos urakat nejekkel, Wagneré, Titze testvérek, Fuchs Inesz, Vilkolinszky né s más bijos s vigan tova lejtő hölgyeket. — A kedélyes mulatság kivilágos virradtig tartott, midőn is az utolsó pasasér hagyta el a fortunát egy lelkes éjmelme a házi asszonyra, melyhez mi is őszinte szívből járulunk.

MACHOLD FÜLÖP

ujjonnan berendezett könyvnyomdája

Besztercebányán

mindennemű megrendelések előállítására ajánlja magát; úgy mint:

Könyvek, művek és röpiratok; mindennemű hivatalos nyomtatványok és tabellák; körövények, árjegyzékek, szállítólevelek, számlák, levélfejzetek, cím- és névjegyek, falragaszok, étlapok. Meghívók, mulatságok hirdetése, táncrendek, eljegyzési- és egybekelési- valamint gyászjelentések nyomtatására, s iparkodni fog, minden megbízásnak a lehető legjobban, legszebben s legolcsóbban megfelelni.

765. sz.

tk.

Árverési hirdetmény.

A selmeczbányai kir. törvényszéke részéről közhírré tétetik, miszerint Selmezc város polgármesterének, Sailer Samu, selmeczi lakos elleni 362 frt. 37 kr. főkövetelése, s járuléka végett, vgrehajtás alá vont, s tartozékával együtt 8150 frtra becsült ingatlanúság jesusül Selmeczi 569 sz. tklvben:

1. sor	130 helyr. sz.	65/iv sz. ház becsülve	2500 frtra.
2. "	48 "	66/iv " " "	2500 "
3. "	1192 "	szántóföld és rét "	3000 "
4. "	1194 "	" " "	2000 "
5. "	1203 "	kőbánya "	150 "

folyó 1876. évi május hó 8. napján reggeli 10 órakor, szükség esetén pedig 1876. évi június hó 7. napján reggeli 10 órakor ezen kir. telekvi hatóságnál megtartandó bírói árverés útján a legtöbbet ígérőnek, és pedig a második határnapon a becsáron alul is el fog adatni.

Erről a venni szándékozók, azon hozzáadással értesítetnek, miszerint a készpénzben vagy közforgalom tárgyát képező értékpapirokban avagy előmutatóra szólló takarékpénztári könyvekben leteendő bánatpénz 10% és hogy az árveréskor felolvasandó árverési feltételek többi pontjai a telekkönyvi hivatalban tekinthetők meg.

Egyszermind a fentnevezett telekkönyvi tulajdonos s adósanak a nem ezen telekkönyvi törvényszék székhelyén lakó jelzálogos hitelezői felszólítatnak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviselőségük végett, ezen telekkönyvi hatóság székhelyén megbízottat rendeljenek és annak nevét az eladás jelentsék be, mert ellenkező esetben hivatalból kinevezett ügygondnok által fognak képviseltetni.

Végre a prts 433 és 466. §§-hoz képest felhivatnak mindazok, kik a fentebb körülírt javak íránt tulajdoni igényt érvényesíthetni vélnék, hogy igénykereseteiket a hirdetmény közzé tételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt ezen telekkönyvi hatóságnál nyújtsák be.

Selmeczen 1876. ápril hó 1-én.

3—3

Kir. törvényszék.